

[H. P. Hansen (Præstø A.)]

Midler, som Forældrene ofrer paa Børnenes Undervisning — næppe bringer saa gode Resultater, som hvis Børnene, om jeg saa maa sige, var under dagligt effektivt Tilsyn.

For at give hel og fuld Besked om, hvad de paagældende Forældre ønsker, skal jeg blot føje til, at denne Skole for unge Piger bør lægges paa Møn, hvor vi ikke er forvænt med Hensyn til at huse saadanne Statsinstitutioner. Mønsbroen, som forhaabentlig inden alt for længe vil være en fuldbyrdet Kendsgerning, vil forkorte Afstanden mellem Møn, Østersøens Perle, som den kaldes, og det øvrige Land, saa der er ikke Vanskeligheder af trafikal Art.

Jeg vilde gerne her fra Folketingets Talerstol henstille til rette vedkommende, om der ikke kunde gøres noget for at faa organiseret en mere fornuftig Fordeling af vor gode danske Frugt, at faa gennemført en Ordning, hvorefter Frugtavlerne, ikke alene de professionelle, om jeg saa maa sige, men alle, der avler Frugt, i større Udstrækning, end deres eget Forbrug betinger, og Frugtspiserne i Almindelighed, det vil praktisk talt sige hele Befolkningen, kom i bedre Kontakt med hinanden, saa det kunde undgaas, at en saa stor Mængde Frugt, i Særdeleshed Æbler, ligger i Haverne og raadner, saaledes som det navnlig har været Tilfældet i Aar med den mægtige Æblehøst, vel den største, vi nogen Sinde har haft.

Jeg ved meget vel, at der af Frugtavlerforeningerne er udført et stort Arbejde for at udnytte de Muligheder, der her er til Stede, set fra et rent Frugtavlerforretningssynspunkt, men det synes ikke at være nok. Naturligvis kan man ikke forlange, at en saadan Sammenslutning af Frugtavlere først og fremmest skal bestræbe sig for at skaffe Befolkningen meget billig Frugt. Tværtimod, dens Opgave maa være at skaffe sine Medlemmer Fortjeneste ved Frugtavler. Men naar der som i Aar er saa megen Frugt, at den simpelt hen ikke kan afsættes til en Pris, der byder Avleren blot Dækning for hans Udgifter, herunder Omkostninger til Frugt m. v., burde der gøres noget for at undgaa det, som vi har været Vidne til i Aar, hvor, som sagt, Tusinder og atter Tusinder Kilo af Æbler, for Resten ogsaa Pærer og Blommer, ligger eller hænger i Haverne og raadner, samtidig med at Tusinder af Mennesker, navnlig i de større Byer, sjældent eller maaske aldrig smager vor dejlige danske Frugt.

Kunde man ikke ordne det paa en saadan Maade, at der blev fri Transport paa Banerne af saadan usælgelig, men dog god

Frugt til Fordelingsstationer i Byerne, fortrinsvis i København, hvor Frugten kunde komme ud til de mange Familier til meget billig Pris, under visse Forhold maaske endog næsten gratis? Det er min Overbevisning, at Folk paa Landet gerne vilde have lidt Ulejlighed med et saadant Arrangement, blot de fik Følelsen af, at denne Frugt, som alligevel ikke kan sælges, kom f. Eks. Storbymens Børn til gode. Den smukke Maade, hvorpaa Landboerne Aar efter Aar aabner deres Hjem for københavnske Feriebørn, synes jeg giver Ret til at tro, at man ogsaa paa det her nævnte Omraade kan vente Forstaaelse fra Landboernes Side. Jeg har i alt Fald talt med ikke faa Landboere, som netop har givet Udtryk for det, jeg her har omtalt. Man har f. Eks. ræsonneret som saa: Bare vi vidste, hvor vi kunde blive af med Frugten, saa skulde vi saamænd gerne medvirke til, at den blev udnyttet, gerne have lidt Ulejlighed med den, blot vi havde den Fornøjelse, at den blev spist!

Spørgsmaalet er maaske lille, men jeg tror, det fortjener Opmærksomhed. Vi oplever undertiden, at en Landmand af en eller anden Grund ikke kan faa avlet al sin Sæd eller i alt Fald maa lade noget af den ligge paa Marken. Noget saadant reagerer vi uvilkaarligt over for og betragter som Udtryk for, at vi her staar over for en daarlig Landmand. Naar Talen er om Havens Frugter, kan man næppe paa tilsvarende Maade bebrejde Havebrugerne noget, for hvor skal de gøre af den Frugt, som der ikke er normal Afsætning for?

Der er, ogsaa fra et kommunalt Synspunkt, Grund til at takke den højtærede Socialminister for Loven om Dyrtidshjælp til Alders- og Invalidere. De fleste af os her i Rigsdagen har vel større eller mindre Tilknytning til det kommunale Arbejde og er hermed paa en eller anden Maade i Forbindelse med de Folk, som er under den kommunale Forsorg. Vi ved derfor, at netop disse Mennesker bør hjælpes under Dyrtiden. Det er tilfredsstillende for mig, at denne Dyrtidshjælp skal ydes. Det kan nemlig ikke skjules, at Forholdet er det, som der allerede her i Tinget er gjort opmærksom paa af det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding), at den gældende Lovs almindelige Bestemmelser om personligt Tillæg ikke udnyttes fuldt ud i nær alle Kommuner. Det er vist endda saadan, at der ligefrem visse Steder bliver drevet lidt politisk Spekulation med denne Sag. Jeg har i hvert Fald i nogle Tilfælde været ude for, at Rentenydere har beklaget sig over for mig over, at de havde meget svært ved